Раз Вовк тихесенько підкрався…
Всім відомо, куди він звик ходить
І де він лиха набирався,-
Та що ж робить,
Коли на те вже Вовк удався,
Щоб овечок давить!
І сей раз він туди ж попхався.
Тихесенько кошару обійшов;
Прислухався — не чуть, мерщій на тин зоп’явся,
Зиркнув — та й охолов:
Вівчарики прехорошенько
Найкращого баранчика взяли
Та й патрають гуртом, а кунделі
Мовчать; лежать собі смирненько,
Неначебто усім їм там,
Кудлатим гаспидським синам,
Позакладало… мов не знають,
Що перед ними виробляють!
Дивився Вовк, дивився;
Здихнув — та й знов у степ поплівсь,
Та й каже: "Де та правда ділась?.
Яка б тут шарварка зробилась,
Який би гомін підняли
І Вівчарі, і кунделі,
Якби мені таке зробить схотілось!."

На сей раз приказка здалась:
Що декому, мовляли, можна,— другим зась.
1853.